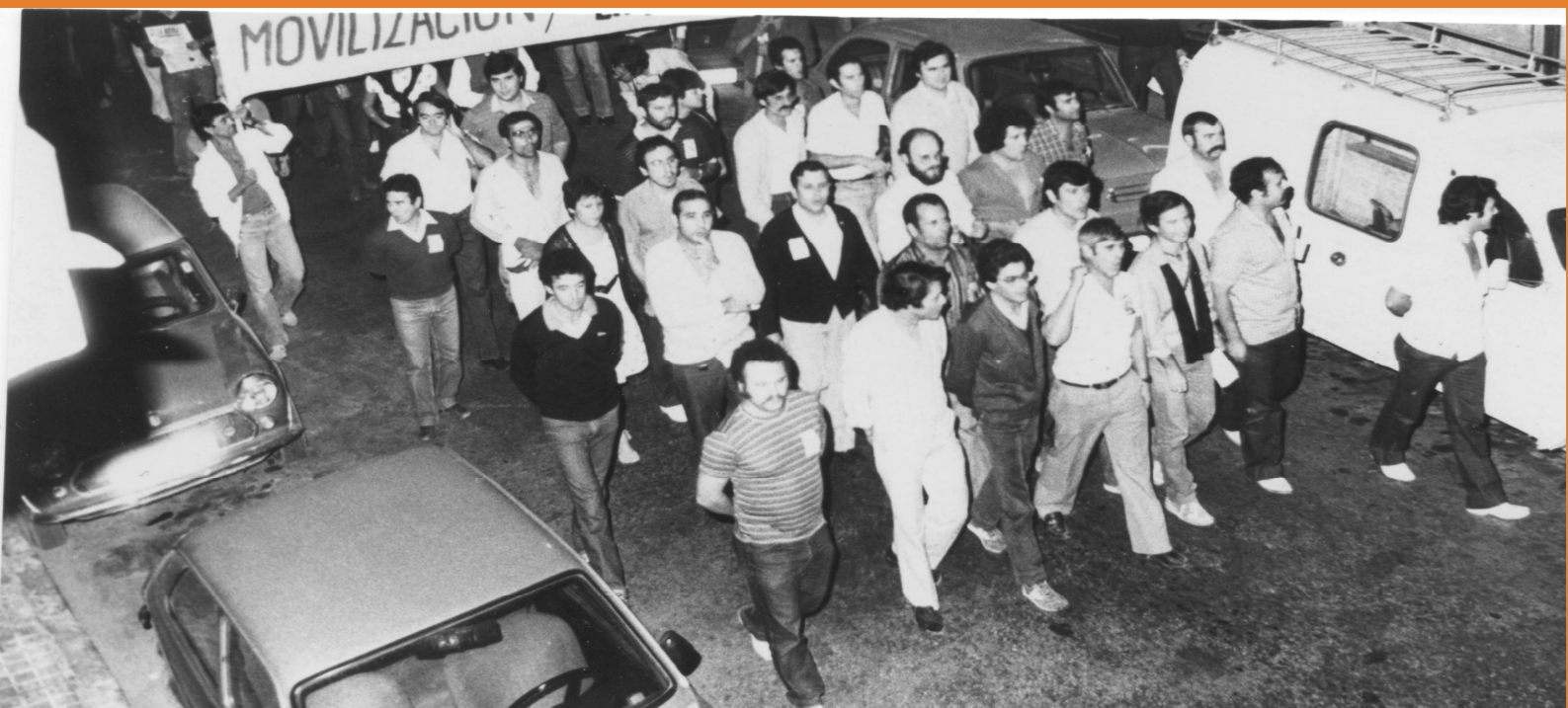

30 anys al teu costat

1984 · 2014

S* ecció *S* indical **CCOO*

Ajuntament de Santa Perpètua de Mogoda

Autor: Secció Sindical de CCOO de l'Ajuntament de Santa Perpètua de Mogoda

Amb el suport de l'Arxiu Històric de CCOO de Catalunya i de la Fundació Ciprià García

Disseny i muntatge: Núria Masdeu

Editat per CCOO de Catalunya

**Secció Sindical
Santa Perpètua de Mogoda**

Avda. Santiga s/n Mercat Municipal
08130 – Santa Perpètua de Mogoda
Telf. 93 544 95 56
cco@staperpetua.cat

NAIXEMENT DE LES COMISSIONS OBRERES

La concepció del sindicalisme de CCOO neix a partir de la lluita dels treballadors i treballadores espanyols durant la dictadura franquista. Un règim que, des del mateix inici de la Guerra Civil, va dissoldre els partits polítics i sindicats existents, i va abolir els drets i les llibertats fonamentals aconseguits durant la democràcia, que havia nascut amb la Segona República.

Els anys
quaranta

El 1940 es va promulgar la Llei d'unitat sindical, una fita d'enorme importància en la construcció del que va ser conegut popularment com el *sindicat vertical*, és a dir, l'organització sindical espanyola com a cúspide de les centrals nacional sindicalistes (CNS) impulsades pel partit únic d'inspiració feixista: Falange Espanyola i

• • •
En aquestes dures condicions, resistien alguns petits grups de treballadors i treballadores organitzats en les antigues organitzacions republicanes, que mantenien certa organització clandestina
• • •

Tradicionalista de les JONS (FET - JONS). L'objectiu que es perseguia era conciliar els interessos de treballadors i treballadores i empresaris i empresàries per acabar, es deia, amb la lluita de classes. Amb aquesta idea tant els uns com els altres estaven obligats a afiliar-se a la CNS i crear una ficció de negociació, encara que els salaris i altres condicions es fixaven mitjançant decrets del Ministeri de Treball.

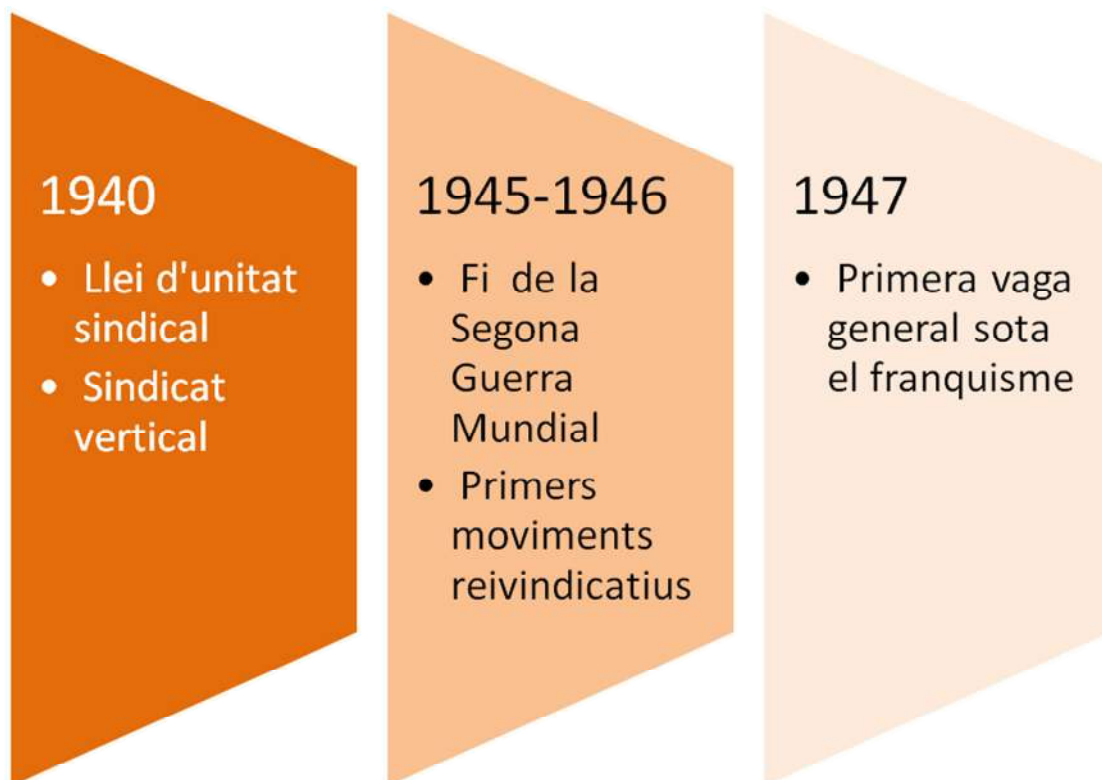
En aquestes dures condicions, resistien alguns petits grups de treballadors i treballadores organitzats en les antigues organitzacions republicanes (CNT, UGT, PSOE, PCE...), que mantenien certa organització clandestina i, durant els anys quaranta, van impulsar la lluita guerrillera com a via per enderrocar la dictadura.

L'acabament de la Segona Guerra Mundial i la consegüent derrota del nazisme, aliat de la dictadura franquista, va significar més aïllament, més dificultats i problemes per al Govern espanyol, però també un enduriment de les ja difícils condicions de vida dels treballadors i treballadores, la qual cosa va fer augmentar encara més les tensions socials que hi havia. Així, van sorgir, als anys 1945 i 1946, els primers moviments

reivindicatius de la postguerra d'una certa importància. Els fets van agafar totalment per sorpresa les autoritats, que en un primer moment no van saber còm actuar, però, un cop superat el desconcert inicial, van reaccionar de manera contundent, reprimint per la força qualsevol tipus d'acció reivindicativa.

L'any 1947 es produeix la primera vaga general sota el franquisme, a la qual van seguir altres protestes, que demostraven la possibilitat de reorganitzar la classe obrera.

L'any 1950 hi va haver eleccions sindicals. En aquestes eleccions, van participar-hi militants del Partit Comunista d'Espanya (PCE) amb l'objectiu d'infiltrar-se en el sindicat vertical franquista i utilitzar les seves estructures per organitzar-se, amb finalitats no previstes pel règim.

Els anys cinquanta

• • •
...la confluència de persones no afiliades a cap organització, però disposades a lluitar, anava configurant un nou marc més favorable a la consecució de millores socials

rebutjada per les organitzacions de la UGT i la CNT a l'exili. No obstant això, tant militants comunistes com d'altres organitzacions antifranquistes i treballadors i treballadores sense adscripció organitzativa van ser elegits com a enllaços sindicals i van començar a organitzar comissions d'empresa, també anomenades *comitès*.

• • •
La situació va anar canviant amb la progressiva incorporació al món laboral de joves que no havien viscut la Guerra Civil, amb el creixement econòmic iniciat el 1951 i la concentració a les grans ciutats i al seu entorn de les masses

de població procedents de les àrees rurals més subdesenvolupades, amb el canvi d'actitud d'alguns sectors de l'església, que van obrir les portes i van donar suport a les reivindicacions obreres, i l'any 1957 amb la iniciativa dels treballadors de la mina de la Camocha, a la conca minera asturiana, que van crear una primera comissió obrera, la qual se sol afirmar que va marcar un punt d'inflexió en l'organització estable d'aquell moviment dels treballadors i treballadores. Per a altres persones, però, les comissions obreres van néixer uns anys abans, el 1953, quan un grup de treballadors i treballadores van organitzar una vaga a la fàbrica Euskalduna, a Bilbao.

En qualsevol cas, les diferents comissions obreres naixien a l'empenta d'un conflicte i desapareixien, de manera que deixaven de funcionar un cop acabat el conflicte. No obstant això, a finals dels anys cinquanta, de manera ja definitiva, des del PCE es va apostar de manera estratègica per la creació de comissions obreres unitàries, en què van participar treballadors de procedència ideològica molt diversa: comunistes, membres de les Joventuts Obreres Cristianes i la Germandat Obrera d'Acció Catòlica, per aprofitar el caràcter legal d'aquestes organitzacions.

L'any 1958 es va promulgar la Llei de negociació col·lectiva, que tancava l'etapa en que era el Govern,

exclusivament, el que fixava les condicions laborals i obria la possibilitat de negociació entre representants de la patronal i dels obrers, sempre dins l'estret marc del sindicat vertical, que ràpidament va ser desbordat per la dinàmica de les relacions laborals.

El procediment d'escollir en assemblea, per part d'un grup de treballadors i treballadores, una comissió que fos l'encarregada de plantejar les reivindicacions, i que es dissolia un cop acabat el conflicte, procediment ja utilitzat

abans de la nova legislació, es va incrementar notablement a partir de les possibilitats legals que aquesta oferia. Va donar bons resultats i es va convertir en una manera d'organitzar-se útil per a les necessitats del moment.

Els anys seixanta

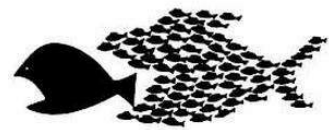
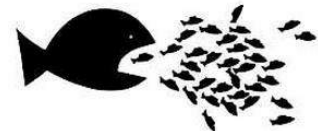
A principi dels anys seixanta, a l'escola sindical Verge de la Paloma, a Madrid, neixen les primeres comissions de branca. Aquesta escola era

utilitzada per la CNS per fer-hi cursos de formació sindical i va permetre posar en contacte representants sindicals de diferents empreses d'una mateixa branca laboral, que van començar a organitzar-se en comissions obreres per sectors i amb caràcter fix, fet que va donar origen, així, al que és ara l'actual organització del sindicat CCOO.

La primera comissió obrera provincial va ser la de Biscaia, creada el 1963. A aquesta li van seguir la de Madrid i la Comissió Obrera de Barcelona, un any després. Aquestes eren les primeres comissions estables, organitzades i permanents, i els seguirien moltes més, de manera que, a finals del 1964, ja s'havien creat gairebé totes les comissions per sectors i per províncies.

A Catalunya, l'any 1964 serà el definitiu: es realitzaran algunes reunions clandestines, a parròquies del Baix Llobregat, que desembocaran en una trobada d'uns quaranta sindicalistes a la

parròquia de Sant Miquel de Cornellà, on es constituirà una primera comissió que s'autoanomenà *central*. Per fi, el dissabte 20 de novembre del mateix any, a la parròquia de Sant Medir de Barcelona, es produirà la cloenda de les reunions de Cornellà, i unes tres-centes persones fan una assemblea de la qual sorgirà la constitució formal de

Comissions Obreres. Hi havia treballadors de diverses branques laborals, alguns eren enllaços sindicals, però d'altres no: n'hi havia de comunistes, socialistes, catòlics progressistes, nacionalistes, afiliats als sindicats històrics CNT i UGT, i també persones que no pertanyien a cap altra organització.

Des de Barcelona es van anar estenent cap a diferents comarques, amb la voluntat de ser presents a tot

• • •
S'havia fet un pas fonamental, però encara calia avançar en l'estructuració de l'organització i en la definició d'objectius

• • •
Catalunya. La creació de la CONC (Comissió Obrera Nacional de Catalunya), el 1966, tancava el procés organitzatiu: sorgia com a necessitat de coordinació de les diferents comissions comarcals i es convertia en el màxim organisme de direcció per a tot Catalunya. Aquest fet, juntament amb la decisió de participar en les mobilitzacions de la Diada de l'Onze de Setembre, mostrava ja des d'un primer moment que la CONC, que a més de l'objectiu de recuperació de les llibertats democràtiques, també feia seva la lluita per les llibertats nacionals de Catalunya, entroncava així amb la tradició del moviment obrer català i les seves relacions amb el catalanisme progressista i el republicanisme federal.

El 1966 es publiquen els documents “Davant del futur

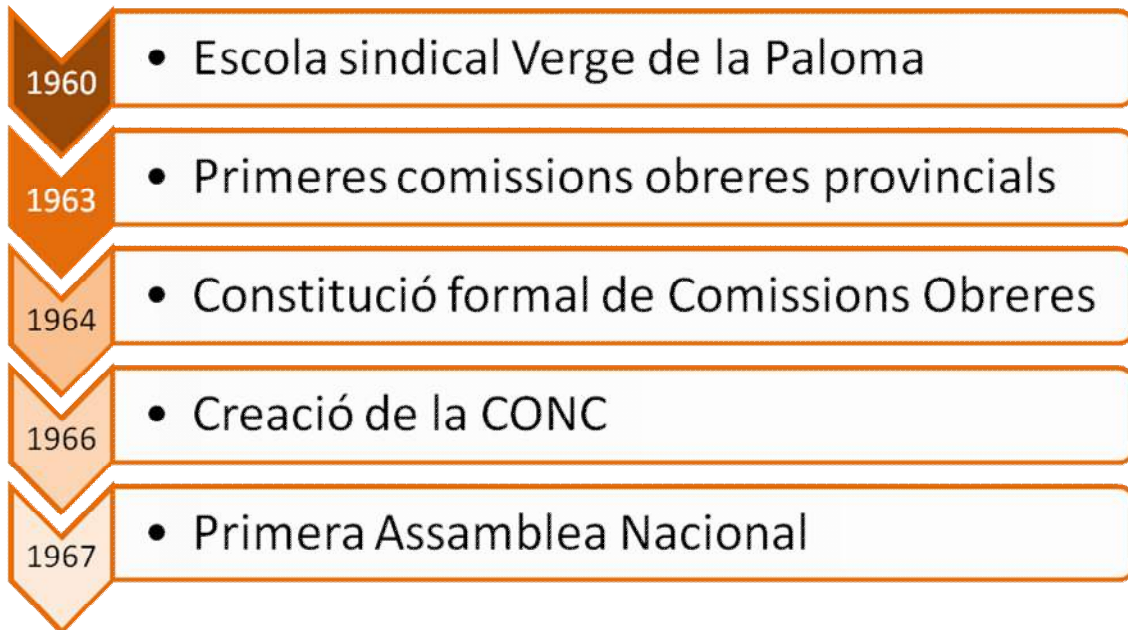

del sindicalisme” i el decàleg “Què són les comissions?”. Ambdós formulen la base ideològica de les Comissions Obreres com a moviment sociopolític i unitari dels

treballadors i les treballadores. A partir d'aquestes dates, i coincidint amb les eleccions de centenars de càrrecs sindicals de CCOO en les eleccions d'aquell mateix any, s'accentua la persecució contra els dirigents sindicals: se'ls veta l'accés als locals oficials i, el mes de juny, detenen 181 treballadors i delegats, entre ells Marcelino Camacho. CCOO va passar a organitzar les seves reunions en parròquies i esglésies, però malgrat aquestes dures condicions, a les eleccions sindicals, els representants de CCOO van obtenir la majoria dels enllaços en les grans empreses i una bona representació en les petites. CCOO s'havia consolidat com a moviment i amb comissions estables a tot Espanya.

Representants de CCOO de tot el país es van reunir a Madrid, l'any 1967 en la Primera Assemblea Nacional. Des d'aquest any, unes CCOO ja declarades il·legals pel

Tribunal Suprem el mes de març, lluitaven per no ser recloses a la clandestinitat. Els conflictes laborals i l'organització de les protestes obreres es generalitzaven al mateix temps que la repressió sindical i policial s'accentuava cada vegada més.

El 1972, després de cinc anys de captiveri, Marcelino Camacho surt de la presó. 105 dies després és detingut,

juntament

Els anys setanta
amb la resta de dirigents que formaven la

Coordinadora General de CCOO. El

sumari dels deu detinguts va passar a la història com el Procés 1001, procés que va acabar amb condemnes de

presó des de dotze fins a vint anys. No obstant això, els dirigents de la Comissió Obrera Nacional de Catalunya Ciprià García, Armando Varo i José Luis López Bulla van poder evitar aquella detenció, cosa que va propiciar que Ciprià García esdevingués el nou responsable de la Coordinadora General de CCOO i que va fer possible tant la seva reconstrucció com el seu progressiu arrelament en la societat espanyola fins al novembre del 1975.

• • •
El predomini de CCOO serà tan important que fins i tot alguns historiadors opinen que, en aquests anys, parlar de la història de CCOO és equivalent a parlar de la història del moviment obrer en general

D'altra banda, al mateix temps que es donaven punts àlgids de repressió, la progressiva recuperació d'espais de llibertat posava de manifest la impossibilitat que les autoritats poguessin frenar l'evolució de la societat. Ens acostàvem a una etapa que es preveia decisiva, la fi del dictador era propera i les diferents opcions polítiques i socials pretenien orientar la continuïtat o la transformació del sistema imposat després de la Guerra Civil, la

inacabable dictadura franquista. Havien estat uns anys absolutament negatius per a la societat en general, però que van resultar especialment durs per als sectors més desfavorits, que es van veure obligats a reivindicar,

mobilitzar-se i lluitar per ser respectats i anar obtenint uns drets mínims, que normalment no s'haurien d'haver ni discutit. Serà en aquest marc en què naixeran, es desenvoluparan i es consolidaran les Comissions Obreres, que es van mostrar com un instrument realment útil per a la defensa i la reivindicació de la gent treballadora, i es van convertir, sense cap mena de dubte, en l'organització obrera més representativa.

Els darrers anys de la dictadura i els de l'anomenada Transició van resultar d'una gran conflictivitat, amb contínues reivindicacions laborals (a causa de la important taxa d'inflació, creixement de l'atur, límits salarials) i polítiques (llibertat, amnistia i estatut d'autonomia), que s'estenien ràpidament i es feien notar als carrers de les grans ciutats. La repressió poques vegades assolía els seus propòsits, al contrari, normalment aguditzava més la situació. Les darreres eleccions sindicals del franquisme (1975), carregades d'un fort component laboral i polític, van significar una victòria aclaparadora de les candidatures unitàries impulsades des de Comissions, en alguns casos amb el suport d'altres organitzacions, com la USO.

Aquell mateix any, el rei Joan Carles va promulgar un indult que va permetre la sortida de la presó dels condemnats en el Procés 1001 que encara romanien a la

presó, però la mort de Franco no havia acabat amb la dictadura i la repressió franquistes.

La proposta de Comissions seguia sent la unitat, i així ho va manifestar amb la convocatòria d'un congrés sindical constituent, del qual havia de sortir un sindicat unitari obert a totes les persones treballadores, sense distincions. La proposta va ser mal rebuda per la resta d'organitzacions sindicals, més interessades, en aquells moments, a remarcar les diferències de concepció sindical, per tal d'aparèixer i consolidar-se davant l'opinió pública.

La nova realitat va comportar una profunda reflexió dins el moviment de Comissions Obreres, que va donar com a resultat la decisió de congelar la seva voluntat de moviment unitari i va optar per convertir-se en una organització sindical estructurada (setembre del 1976), però mantenint el terme *unitari* com a objectiu de futur.

Pocs mesos més tard (abril del 1977) es van legalitzar les diverses opcions sindicals, fet que va reforçar la

• • •
Les primeres
eleccions
sindicals en
democràcia es
van celebrar el
1978. CCOO va
guanyar
aquestes
primeres
eleccions i va
recollir, així, el
fruit de la lluita
que el nostre
sindicat havia
mantingut
durant més de
vint anys

• • •

voluntat de mostrar-se com a marques ideològiques diferenciades, i es va consolidar la divisió en el món sindical. La unitat, només defensada per CCOO, no havia estat possible.

A finals del mateix any es va promulgar el Reial decret regulador de les eleccions sindicals democràtiques, i aquí sí que es va imposar la representativitat de Comissions, que va aconseguir que aquest decret tingués l'esperit unitari que l'organització sempre havia defensat. La representació obrera a l'empresa estaria en mans dels comitès d'empresa: s'assegurava, així, un espai per a la unitat dels treballadors i treballadores des de la base.

NAIXEMENT DE LES COMISSIONS DE L'ADMINISTRACIÓ

La sindicació de les funcionàries i funcionaris, fins i tot en el sindicat vertical, va estar proscriu a Espanya durant el franquisme, però les grans mobilitzacions dels treballadors i treballadores a tot el país, convocades per les CCOO a partir del 1967, van començar a fer efecte en el personal de les administracions públiques.

A l'Administració, hi treballaven funcionaris i funcionàries, disgregats en

cossos (s'opositava al cos d'enginyers, al de carters, al d'advocats, etc.). Hi treballaven contractats i contractades laborals i també hi treballaven els contractats i contractades administratius, que no eren ni funcionaris ni personal laboral, i que estaven en una mena de llimbs legals que els feia víctimes d'abusos indiscriminats.

A principis dels setanta es van començar a formar petits grups de treballadors i treballadores de

l'Administració que militaven clandestinament al PCE i altres partits d'esquerra, com el PTE. A partir del 1974, CCOO va començar a utilitzar el concepte de *treballador de l'Administració pública* (TAP) amb una intenció integradora. En les eleccions sindicals del 1975 es van presentar candidatures amb el nom de *Treballadors regits per l'Estat*, dins del sindicat nacional d'activitats diverses, i van obtenir una rotunda victòria.

El novembre del 1976 es va convocar una assemblea clandestina en una església de Madrid (parròquia de Nostra Senyora de la Muntanya, a Moratalaz) que va donar naixement a les comissions de l'Administració i que va adquirir el compromís de constituir la Federació de CCOO de l'Administració, un sindicat lligat als altres treballadors i treballadores del país, a través de la Confederació sindical de CCOO.

A Catalunya, les primeres organitzacions del que serà primer la FSAP, i ara la FSC, es basen en la constitució de seccions sindicals en organismes locals amb un nombre important de treballadors i treballadores. Els ajuntaments de Sabadell, Barcelona, la Diputació de Barcelona i altres, entre ells el de Santa Perpètua, són les primeres administracions públiques on s'organitzen les CCOO. La primera secretària general de la FSAP va ser Cinta Llorens,

treballadora de l'Ajuntament de Barcelona (la constitució formal de la FSAP va ser l'any 1981 i va tenir el seu primer local al carrer Padilla de Barcelona).

El 1977, la Federació de CCOO de l'Administració, que ja utilitzava de manera habitual en els seus escrits el concepte d'empleats i empleades públics va començar a reivindicar dos temes necessaris per a la reforma de l'Administració i per a la negociació col·lectiva: l'Estatut bàsic de la funció pública i el Conveni únic del personal laboral de l'AGE (Administració general de l'Estat).

El 1978 es van celebrar les primeres eleccions sindicals de la democràcia, en les quals tots els sindicats ja legalitzats van poder presentar candidatures i tots els treballadors i treballadores del país van poder elegir els seus representants; tots menys els funcionaris i funcionàries públiques, que no tenien reconegut aquest dret.

En aquest mateix any, el 1978, es va celebrar el Primer Congrés de la Federació de Comissions de l'Administració Pública, amb el lema: "Un impuls al sindicalisme de classe en la funció pública". En els seus documents es plantejaven els

dos objectius fonamentals: millorar la prestació de serveis públics i millorar les condicions de vida i de treball de les empleades i empleats públics. La defensa del servei públic i la defensa dels drets dels seus empleats i empleades han estat i són encara les dues principals reivindicacions.

A partir del I Congrés, es van anar constituint els diferents sectors que fins llavors eren els diferents sindicats de l'Administració. Val a dir que el primer va ser el de l'Administració local i posteriorment el de l'Administració de l'Estat. Coincidint amb el II Congrés es constitueix el sindicat de la Generalitat, fruit de la fusió de l'Agrupació de la Generalitat i l'Agrupació de Presons, i, finalment, el sindicat de Justícia i l'ONCE.

Les primeres negociacions col·lectives es van produir a les corporacions locals, a mitjan anys vuitanta, circumscrites fonamentalment al personal laboral. El conveni de l'Ajuntament de Sabadell, per posar un exemple, va ser-ne un dels primers.

Coincideix amb aquesta època l'ocupació dels locals actuals de Via Laietana per l'exigència de recuperar el patrimoni sindical.

No va ser fins a l'any 1988 que es van poder fer processos electorals en l'àmbit funcionarial, i és a partir del 1988, com a conseqüència positiva de la vaga general del 14-D d'aquell any, que aconseguim arrencar el dret a la negociació col·lectiva a les administracions. Cal reconèixer el paper de la FSAP, que llavors va ser capaç d'aportar una important presència organitzada de CCOO a les administracions públiques, que va fer possible arrencar les conquestes que ara hem de defensar amb força.

Hem de fer un esment especial a l'aportació del sector de l'Administració local a la direcció de la federació, Teo Sánchez i Mercè Serra. Ambdós, van ocupar la Secretaria

General de la FSAP i ambdós provenien de l'Agrupació de Policia Local. Volem fer un reconeixement especial per a Mercè Serra, que ens va deixar fa una mica més de dos anys, quan era la secretària de

Comunicació de la FSC estatal.

Avui, quan es compliran, el proper 20 de novembre, 50 anys de la constitució de les Comissions Obreres de Catalunya, més de mig segle de la creació de comissions obreres o comissions de treballadors i treballadores en diferents zones d'Espanya, i 38 anys després del naixement de les Comissions de l'Administració, podem mirar enrere amb orgull. És una mirada enrere que ens permet entendre què som, què signifiquem i què representem; sense aquest coneixement de les nostres arrels és molt difícil afrontar el futur, sense el coneixement de la nostra raó de ser ideològica i política podem quedar-nos sense els referents necessaris per afrontar els múltiples reptes que se'ns plantegen dia a dia. Enrere han quedat les lluites per un sindicalisme legal i legítim; enrere va quedar la lluita pel reconeixement dels empleats i empleades públiques, enrere va quedar la lluita per democratitzar les administracions i convertir-les realment en un servei públic. Enrere va quedar tot això i més, però que hagi quedat enrere no vol dir que no hàgim de seguir lluitant per millorar-ho o, fins i tot, i desgraciadament, per no veure retallats tots els avenços aconseguits.

Avui que els aires neoliberalis bufen cada vegada amb més força, es fa indispensable no només mantenir, sinó millorar, armar-nos ideològicament molt més, reforçar els nostres principis i els nostres compromisos. La lluita no ha

"L'Enrique Rodríguez, actual Secretari General de CCOO del Vallès Occidental i Catalunya Central"

acabat; en tot cas, no ha fet més que començar, perquè cada dia és un nou començament, cada dia significa un nou repte, cada dia hi ha una nova lluita, o potser és la mateixa, que es renova constantment: la lluita per la dignitat dels treballadors i treballadores, la lluita pels seus drets, la lluita, en definitiva, per una societat més justa.

NAIXEMENT DE LA NOSTRA SECCIÓ SINDICAL

Els inicis

Era l'any 1982 quan un grup de companys i companyes s'organitzaren en el que podríem anomenar una secció sindical de CCOO oficiosa, ja que no tenia

l'estatut de secció sindical oficial, és a dir, no existia oficialment com a tal, però aquí hi havia ja el germen, l'impuls inicial, els primers símptomes del desig irrefrenable i imparable d'organitzar els treballadors i treballadores de la nostra Administració en un grup de pressió homogeni que defensés els drets de les empleades i empleats públics i que servís per pressionar i lluitar per una administració pública, democràtica i al servei dels ciutadans i ciutadanes del nostre municipi.

Un any més tard, el 1983, i mitjançant un decret d'alcaldia es publica el primer conveni col·lectiu al nostre Ajuntament. En la seva redacció, hi havien participat oficialment els representants sindicals reconeguts en aquell moment (CIF o Coalició de Funcionaris Independents) i

també, de manera no oficial, tres representants de l'encara inexistent secció sindical de CCOO, els nostres companys José Luis Iriarte i Triarte, Albert Ferré Cuscó i Gaspar Menor Luque.

Només vam haver d'esperar un any més perquè la nostra secció sindical existís oficialment. Va ser l'any 1984, el 29 de maig, i va tenir com a primera secretària sindical la Isabel Martínez Ruiz. La nostra companya, juntament amb la resta de membres que componien la primera secció sindical, van tenir la responsabilitat de donar-hi forma, d'organitzar-la i de crear les bases per al seu manteniment i creixement. No va ser una tasca fàcil i va caldre molta dedicació i molt esforç, però avui, amb més de 100 afiliats i afiliades, podem afirmar, amb rotunditat, que van fer una grandíssima feina.

Les eleccions sindicals

Primeres eleccions sindicals

L'any **1987** la nostra secció sindical concorre a les eleccions sindicals per primera vegada, ja constituïda com a tal i plenament oficial. Va presentar una única candidatura, en la qual funcionaris i funcionàries i personal laboral anaven tots junts (i una mica barrejats).

A aquestes eleccions, també s'hi va presentar el CIF i la UGT. Es triaven cinc representants sindicals i CCOO va aconseguir tres delegats i la UGT, dos. Els tres companys triats van ser: **Albert Ferré Cuscó, Pedro Campos Fernández i José Ángel Noguera.**

Aquestes eleccions, cal dir que van ser unes eleccions il·legals, perquè es va constituir un comitè d'empresa amb funcionaris i funcionàries que llavors encara no tenien reconegut el dret de representació sindical. La realitat és que en aquell temps ningú no s'assabentava gaire del que passava i el nostre sindicat va mantenir la posició que tots érem empleats i empleades públiques.

Segones eleccions sindicals

En els anys **1990 i 1991** es van celebrar noves eleccions sindicals, aquesta vegada hi van concórrer separadament funcionaris i personal laboral. La nostra secció sindical es va presentar als dos processos amb una llista per als funcionaris i una llista per al personal laboral. A aquestes eleccions també es va presentar la UGT, però no el CIF: el seu recorregut històric havia arribat a la fi.

Es votava una llista tancada. CCOO va aconseguir tres delegats en el sector de funcionaris, **Albert Ferré Cuscó, Jaume García Sadernes i Pedro Blas del Amo**, i tres delegats al sector del personal laboral, **José García Uclés, Juan José Martínez Aguilar i Francisco Rueda López**. Va ser un nou i rotund èxit, que va confirmar absolutament el predomini del nostre sindicat a l'Ajuntament.

En aquest moment, el nostre company **Pedro Campos Fernández** va prendre el relleu al capdavant de la secció sindical com a nou secretari, i va rellevar, així, de les seves funcions Isabel Martínez. Pedro Campos, al seu torn,

seria substituït en les seves funcions de secretari, a mitjan mandat, per José García Uclés.

En aquests anys, la nostra secció sindical tenia ja una vintena d'afiliats i afiliades; quedava palesa, així, la seva implantació entre els empleats i empleades públiques del nostre Ajuntament.

Terceres eleccions sindicals

Els anys **1994 i 1995** van tenir lloc les terceres eleccions sindicals. CCOO presentava candidatura tant per al sector de funcionaris com per al de personal laboral, però aquesta vegada es triaven cinc representants per als funcionaris i tres per al personal laboral. En el sector de personal laboral, només s'hi va presentar CCOO i els tres delegats elegits van ser: **Baldo Oriols Selves, Vicente Villasclaras Márquez i Francisco Rueda López**. En el sector de funcionaris CCOO va obtenir tres representants: **Albert Ferré Cuscó, Isabel Martínez Ruiz i Eladio Ortigosa Rodríguez**.

També hi va haver eleccions al Patronat Granja Soldevila, on només hi va haver presència de CCOO; van ser triats com a representants: **Manolo Mesa, Toni Altayó, Emilia Chinchilla, Sergio Alonso i Tomàs Sabaté.**

José García Uclés va seguir assumint la Secretaria de la secció sindical i s'incorporava com a delegat de la secció sindical (LOLS) **Valeriano Pérez.** L'any 1995 la nostra secció sindical ja comptava amb vint-i-vuit afiliats i afiliades.

Quartes eleccions sindicals

L'any **1998** van tenir lloc les quartes eleccions sindicals en democràcia. Teníem dos patronats: el personal funcionari de l'Ajuntament i el personal laboral dividit en dues escoles electorals (personal tècnic i oficis). CCOO va presentar candidatures en tots i va obtenir la totalitat de delegats i delegades en el sector de personal laboral en ambdós col·legis i ambdós patronats. En el sector de funcionaris i funcionàries, CCOO va obtenir tres dels cinc delegats i delegades: Albert Ferré, Isabel Martínez i Valeriano Pérez; la UGT n'obtingué dos. Isabel Martínez

seria substituïda, a meitat de legislatura per **José Luis Casado Martos**, que dimitiria al cap de poc temps, i seria substituït per **Cecília Nieto Villalba**.

Els delegats i delegades del personal laboral a l'Ajuntament van ser: **Ana Sánchez Gago, Baldo Oriols Selvas, Rodrigo González Blanco, Tino Martínez González i Francisco Rueda López**.

En el Patronat Granja Soldevila els representants van ser: **Isabel Terrones Bautista, Jordi Umbert Juliana i Toni Altayó Morral** (el Jordi Umbert i el Toni Altayó van ser substituïts, a mitjan mandat, per **Carles Feiner Alonso i Emilia Chinchilla Marimón**).

En el Patronat d'Esports els representants eren: **Joana Sánchez López, Maria Rosa López i Eulogio Rejón**. El delegat LOLS va ser **Pedro Piqueras Fernández**, que seria substituït al cap de poc temps per Pedro Campos Fernández.

Catorze delegats i delegades de CCOO d'un total de setze delegats i delegades entre funcionaris, personal laboral i patronats significava un absolut èxit del nostre sindicat i la seva total consolidació com a força sindical pràcticament única al nostre Ajuntament i patronats. CCOO es va consolidar com a referent sindical i sobre la nostra

organització va recaure, novament, la responsabilitat de representar, defensar i millorar les condicions laborals dels treballadors i treballadores i la responsabilitat de vetllar per una administració pública més justa, transparent i democràtica. Cada quatre anys, els nostres companys i companyes copaven gairebé totalment aquesta representació, fruit del seu treball seriós, honrat i efectiu.

El company José García Uclés seguia al capdavant d'una secció sindical, cada vegada més gran, amb més de quaranta afiliats i afiliades i amb més responsabilitat. L'alt nombre de delegats i delegades de CCOO va permetre disposar d'una borsa horària suficient per poder alliberar algun company, com és el cas d'Albert Ferré: els seus coneixements sindicals i la seva empenta li feien haver de dedicar cada vegada més temps a tasques comarcals, no només al nostre Ajuntament, sinó en molts altres, on la força i la presència de CCOO no era tan acusada com en el nostre.

Cinquenes eleccions sindicals

L'any **2003** s'iniciava amb les cinquenes eleccions sindicals. En el sector de funcionaris es triaven set delegats: la UGT va obtenir un delegat, el SPPME-CAT, dos, i CCOO, quatre (**Albert Ferré Cuscó, Isabel Martínez Ruiz, Pedro Piqueras Fernández i Cecília Nieto Villalba**). Isabel Martínez va decidir seguir el seu periple professional, un any després, en un altre Ajuntament, i fou substituïda per Valeriano Pérez González.

En el sector de personal laboral, CCOO va obtenir els cinc delegats i delegades en joc: **Baldomero Oriols Selves, Ana Sánchez Gago, Toni del Valle Barrera, Jesús Marco Barbadillo i Tino Martínez González**.

En els dos patronats (personal laboral), amb tres delegats en joc a cadascun, el resultat va ser copat novament per CCOO, i els delegats triats van ser: **Isabel Terrones Bautista, Jerónimo Luis Pazo Begines i Laureà Vicedo Ferrer** al de la Granja Soldevila, i **Joana**

Sánchez López, Pilar Elena Gómez i Antonio Rejón Martínez al d'Esports.

Pedro Campos seguia sent el nostre delegat LOLS i José García Uclés el secretari de la secció sindical fins a l'any 2005, en que va ser rellevat per Toni del Valle Barrera. Pepe García havia estat al capdavant de la secció sindical durant dotze anys, anys en què la nostra secció sindical es va consolidar, va madurar i va créixer de manera notable. El Toni del Valle tenia davant seu el repte de modernitzar-la, informatitzar-la i seguir mantenint la línia de creixement afiliatiu, que ha estat i és una constant des de la creació de la nostra secció sindical. Val a dir que en aquell moment la nostra secció sindical comptava ja amb 86 afiliats i afiliades, i havia experimentat, en quatre anys, un creixement del 90%, és a dir, havia doblat pràcticament el nombre d'afiliats i afiliades. Aquesta va ser l'etapa de major creixement de la nostra secció.

A finals del 2005, Albert Ferré Cuscó va deixar de ser funcionari del nostre Ajuntament. Albert Ferré, el principal artífex, el "pare" de la nostra secció sindical, ens deixava. Varem tenir una sensació de desemparament, però varem saber sobreposar-nos a aquesta sensació. Amb la promesa, que sempre ha complert, de seguir aconsellant-nos des de la distància, de tenir les seves portes obertes a

les nostres consultes. Així, el camí sense l'Albert se'ns va fer una mica menys difícil.

Sense l'Albert Ferré entre nosaltres, afrontàvem les sisenes eleccions sindicals.

Sisenes eleccions sindicals

L'any **2007**, CCOO tornava a presentar candidatures per al sector de

funcionaris, de personal laboral i als dos patronats.

En el sector de funcionaris, l'SPPME-CAT aconseguia tres delegats i delegades, i CCOO, quatre: **Jaime Burgos Caballero (seria substituït al cap de poc temps per Cecília Nieto Villalba), Pedro Piqueras Fernández (substituït el 2009 per Eva Rodríguez Félix), Valeriano Pérez González i Ruth Torné Bisbal.**

En el sector de personal laboral, CCOO obtenia els nou delegats i delegades en joc: **Baldo Oriols Selves, Pepe García Uclés i Jesús Marco Barbadillo** per al Col·legi d'Especialistes, i **Ana Sánchez Gago, Toni del Valle Barrera, Jerónimo Luis Pazo Begines, Joan Pons Sumalla, Santiago Morral Mestres i Rodrigo González Blanco**, per al Col·legi de Tècnics i Administratius.

En els patronats, que dos anys més tard desapareixerien com a tals, CCOO va obtenir-hi els tres delegats i delegades de la Granja (**Isabel Terrones Bautista, Jenie Fernández Chávez i Diego Cortés Levante**), i els tres delegats i delegades del d'Esports (**Joana Sánchez López, Eulogio Rejón Martínez i Antonio Rejón Martínez**).

CCOO aconseguia dinou delegats d'un total de vint-i-dos. Pedro Campos seguia sent el nostre delegat LOLS i

Toni del Valle va ser rellevat com a secretari de la secció sindical per Jerónimo Luis Pazo Begines.

Setenes eleccions sindicals

A l'any 2011 es van celebrar les setenes eleccions sindicals. CCOO tornava a presentar candidatures tant en el sector de funcionaris com en el de personal laboral. Ens enfrontàvem a unes eleccions en les quals ja no hi havia els patronats i tots i totes eren treballadors i treballadores de l'Ajuntament.

En el sector de funcionaris, l'SPPME-CAT va aconseguir tres delegats, la UGT, tres més i CCOO, també tres: Valeriano Pérez, Eva Rodríguez i Ruth Torné.

En el sector del personal laboral de nou delegats, UGT n'obtenia dos i CCOO, set: Toni del Valle, Jerónimo Pazo, Isabel Terrones i Sergi Alonso per al Col·legi de Tècnics i Administratius, i Baldo Oriols, Jesús Marco i Joana Sánchez per al Col·legi d'Especialistes.

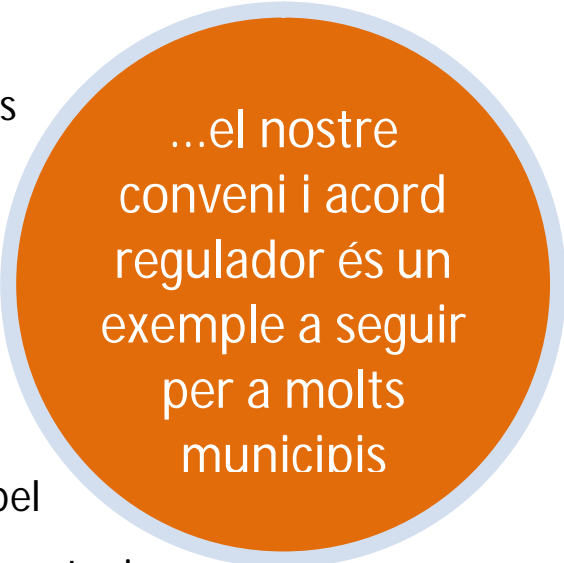
Després d'un any de mandat, Santi Morral va substituir Toni del Valle.

CCOO aconseguia deu dels divuit delegats i mantenia, així, la representació majoritària. Jerónimo Pazo va continuar com a secretari general, càrrec que ocupa fins a l'actualitat, i el nostre delegat LOLS va ser Pepe García, el company, en aquest moment, més antic i amb més història dins de la nostra secció sindical.

A meitat de mandat Baldo Oriols es va jubilar i el va substituir Carles Navalón. Baldo va ser el president del comitè d'empresa que més anys va tenir aquest càrrec. Va ser un altre moment molt complicat per a CCOO, perquè a més de la seva experiència, s'havia guanyat el respecte i la estima de molts treballadors i treballadores.

Trenta anys després

Han transcorregut trenta anys llargs des que un grup de companys i companyes van començar a organitzar-se amb l'objectiu de lluitar per millorar les condicions dels empleats i empleades públics, pel dret dels funcionaris i funcionàries a tenir representació sindical, per millorar les institucions democràtiques, absolutament llastades per l'anterior etapa franquista i per una administració pública veritablement pública, transparent i democràtica.

...el nostre conveni i acord regulador és un exemple a seguir per a molts municipis

Trenta llargs anys que han vist el naixement, el creixement i la consolidació de la nostra secció sindical. Un llarg periple en el qual, any rere any, s'aconseguien millores salarials, millores socials, més garanties sindicals. La nostra secció sindical ha tingut gairebé en exclusivitat la representació de la totalitat de treballadors i treballadores públiques del nostre Ajuntament i els seus, ja desapareguts, patronats. El seu creixement constant i el seu suport unànim, elecció rere elecció demostren que la feina feta ha estat bona, que els seus membres mai han perdut la seva

credibilitat i la confiança entre la resta de companys i companyes. La tenacitat, l'esforç, la transparència i l'honradesa han estat els pilars en què s'ha sustentat aquest suport i aquesta confiança.

El reconeixement del dret dels funcionaris i funcionàries a la negociació col·lectiva, abans, fins i tot, de la seva legalització, les 35 hores setmanals, l'equiparació de drets entre funcionaris i personal laboral, els molts èxits en matèria social, èxits i drets que es van convertir en la defensa de tots els treballadors i treballadores d'aquest Ajuntament, tant individualment com col·lectiva, en la seva presència constant en els processos selectius, dotant-los de transparència i control, i un llarguíssim etcètera d'avenços, fites i objectius complerts, són el fruit de trenta anys de treball constant.

A partir de demà...

Les properes eleccions ja són a les portes. Els temps que corren són de gran dificultat, encara que mai han estat fàcils per al sindicalisme. La nostra secció sindical els afronta sense por, amb responsabilitat. La nostra història ens avala, el nostre programa és el més social, just i responsable. El nostre compromís constant ens ha permès que avui puguem contemplar trenta anys d'història de la nostra secció sindical. Altres apareixien i desapareixien, però CCOO segueix aquí, cada vegada més forta, cada vegada amb més afiliats i afiliades. Avui podem sentir-nos orgullosos de tenir més de 100 afiliats i afiliades, o el que és el mateix, gairebé un terç de la plantilla total de treballadors i treballadores estan afiliats al nostre sindicat, fet que ens converteix en la tercera secció sindical amb més afiliats i afiliades del nostre sector, a la nostra comarca, i la

primera secció a la comarca en afiliats i afiliades per nombre de treballadors i treballadores.

Sense l'Albert, sense la Isabel, sense el Paco, sense el José Luis, sense el Baldo i sense molts companys i moltes companyes que van assumir voluntàriament la difícil i moltes vegades ingrata tasca de representar-nos a tots i a totes, avui no seríem aquí celebrant aquesta efemèride. Sense tots ells i elles, això no hauria estat possible.

Que aquestes línies serveixin com a petit homenatge als nostres companys i companyes, als nostres referents sindicals, als nostres amics i amigues.

Salut i força per a tots!

Secció Sindical
Santa Perpètua de Mogoda

Avda. Santiga s/n Mercat Municipal
08130 – Santa Perpètua de Mogoda
Telf. 93 544 95 56
cco@staperpetua.cat